

Número 12.

PORTAVEU DE LA DECENCIA

Any I.

Tots els treballs firmats serán passats per las
amas.
No's retornan els originals per bascas que
tinguin.

Redacció y Administració,
Carrer de Corró, n.º 164, baixos

La correspondencia al Director.

PREUS DE SUSCRIPCIO

Un trimestre.	1'00 pta.
Número solt.	0'05 >
Número atrassat.	0'15 >

¡Á LAS URNAS!

Es arribada l' hora de la prova.
Las queixas contra el monopoli
dels cacichs, els anatemas als vi-
vidors polítichs y als morts de
gana que's venen la conciencia,
han de resumirse en una sola deci-
sió, en un sol moviment, en un
sol acte de protesta: l'imposició
del poble honrat, contra la des-
moralisació de Granollers.

¡A la lluyta! Que ningú se'n es-
cusi, que tothom dongui la cara.
La nostre bandera, ahont s'hi
acoblan tots els homes de bona
voluntat, ha de fer tremolar al
caciquisme, ha d'escometre'l en
sa torre de malvestats, en sa gua-
rida de pinxerías. En nom de la
decencia hem d'arrençar l'ús de
fruyt que exerceixen els atraca-
dors per la espatlla dels ciutadans
pacífichs, dels vergonyants d'un
sou que no mereixen, dels cor-
ruptors de las bonas iniciativas,
dels qui estacionan la vida dels
pobles pera satisfer sas misera-
bles concupiscencias. Hem de
lluytar principalment contra d'
un home, símbol del desvergon-
yiment y de la mala vida; del que
avuy s'entrebanca al expandi-
ment de Granollers ab sos desfo-
gaments de rabia, ab sos atracos
als que li plantan cara, ab sos
bufechs de fera salvatje pera de-

fensar son únich modo de viure:
l'acaparament dels interessos a-
gens en benefici propi. A aquest
que es el que fereix els sentiments
dels granollerins dihent que pesi
á qui pesi éll sortirá el día de la
batalla pera arrossegar vòts á l'
urna, se li ha de fer entendre de
la manera que sigui precís, ab la
raho de la forsa, que el poble no
es un mort d'esperit, que als in-
sults á la seva dignitat hi respón
estenant als poca vergonyas al
mitj de la vía pública. Aixís es
com hi haurán eleccions veritat,
sense cohibicions de cap mena,
sense imposicions, sense amenas-
sas, que fan por als inconscients;
d'aquestas amenassas que no ten-
nen cap argument efectiu, que
son vomitadas per els despresti-
giats agents del cinisme y de la
hipocresía.

¡No es hora de duptes! Tots els
qui á tot arreu, á tot hora, se
queixan de la mala administració
tenen el dever d'ajudarnos en
aquesta obra. S'han senyalat de-
sacerts, s'han puntualisat defec-
tes, s'han posat els lladres á la
vindicta pública. El qui no presi-
ti el seu concurs á n'aquesta
campanya ó es un cobart ó un
agent de la colla del mal viure.

Son dolsa.

Gat escarmentat....

Ja hi som altre vegada;
ja tornan eleccions;
tothom vol fer bugada,
tots serán bons minyóns.
La colla tupinaire
no te gens de repós;
fins se deixa la barba
aquell que ven arrós.
La veu de femelleta
procurá cambiá
perque per esser batlle
la que are té, no fá.
Los morts del cementiri
tots van ressucitant
figurant tots en llista
puig diu que votarán.
En Quel com te canguelo
ja no vol servir més
ab l'anís que fabrica
diu que fa prous calés.
Un sol fa mils esforços
la rabia el va matant,
los companys l'abandonan
y sol lo van deixant.
Dich mal un may lo deixá;
es aquell dels galóns
que mira que si jugan
ningú els mogui rahóns.
Aquell es sols qui mira
surtirne concejal
puig acabant lo cárrech
ja s'han finit los rals.
Una vella beata
va dirme ahír ab secret;
¡encar no hu sabs Xicoira
qui es en Badoret!
Fa dias se agenolla
ab molta devoció
devant Sant Roch dolcíssim
y resa una oració
«¡Sant Roch, Sant Roch demano
me fassis lo favor
que'n la elecció procuri
me fassis regidor.
Prometo la caixeta

no tocaré may més
no faré mes se fonguin
d'allí dins los diners.
Dels cuartos que't pertanyen
ap mes ne to caré
que fent el *monte* a casa
ja puch aná mitg bé.
T'ho dich á fé de Sinia!
Sant Roch, Sant Roch gloriós
si regidor surtia
jo sols seré el teu gòs!
Y mentres així resaba
nava la má ficant
las mans á la caixeta
y diner embutxacant.
Com aquet, pobre poble!
son molts los concejals,
l'honradesa en los llabris
y las mans sobre els rals.
Vigila, donchs vigila,
no't deixis estafá
perque un altre no voti,
ves tú primer á votá.
Procurat una vara
ans d'aná á l'elecció
ni't fihis de paraulas
replenas de dolçó.
Recorda es fabricaba
anis molt refinat,
pro el pobre que'l bebia
moría reventat.

Xicoira.

El Somni del Director

Y el nostre director havia repassat ab la mirada totas las vigas de sa cambra y com sempre la seva fantasia comparaba las tacas de reumatich, floriduras naturals de aquellas parets ab cosas conegudas. Allá sota de una alegoria á la honradesa, cuadro preuhat, recort intim de familia, hi havia un gran cercle de humitat que á'n éll ningú li treya de la clepsa; pero alló resultaba una taula de joch, ab jugadors y tot, en fi, vaija, que alló era una partida de *monte*; mes enllá, la testa del avi Badó es destacaba constant, y ¡ves lo que son las cosas! la taca capritxosa semblava dir á n'el que la miraba «calla, calla, *xitón*» y es que la figura del cap d'en Badoret semblava estar ab els dits ran de nas «calla, mutis» y éll, el nostre director cada día se la miraba aquella taca després de haver guaytat á la del joch; mes enllá, sobre una mata de marialluisa penjada per aseçarse, s'hi veyan á uns périts-químichs analisant, analisant quelcom que á n'ell li semblavan visceras humanas y darrera d'aquella gran tacassa hi guaytaba una bossa de diners y endevant, sempre endevant de sa mirada enfront del cuadro de la honradesa hi llegia un nom clar, ben clar, CANTARIDINA. Y sobre tot lo que á n'ell l'atreya mes que res era una floridura de paret que tot-hom hauria dit que alló era un romanso pera fabricar moneda falsa, ficat dintre d'un march fet ab quatre barras de savó; altrás tacas hi havia per l'arcoba, altres interpretacions havia donat á las caprit-

xosas formas que prenia el reumatich de las parets de sa cambra; éll cada día com una feyna acostumada, las seguía ab la vista, cada día las repassaba avans d'aclucá'ls ulls, cada día els aclucaba forsa aviat ¡qui sab si aquellas tacas sempre fit á fit seu, li ferian la vista!

Y el nostre director entre badalls y cavilacions lográ adormirse, després..... roncaba; estonas mes enllá dintre del seu cervell hi havia comedia; somiaba: entre boiras y fums se li aparegué, aquell, el de sempre, el de l'anunci y ab veu de contrabaix, els brassos nussos estesos sobre d'éll en actitud agresiva, li va cridar ¡¡¡vull el mánech!!! hem fa falta igual que'l pá que menjo; te ja't donaré una máfega pero dome'l, vull el mánech y la virolla si es que també la tens. Y l'Infrascrito s'anava fonent, fonent com una candela fins que desaparegué; després la figura vermellosa de'l causant de las *Pesigollas* se li acostaba per un costat de llit, mentres per l'altre banda el mestre de La Roca vestit boy estrafet ab *una bata llarga tal com* va cometre la *hassanya ab aquella mestra de Sampedor*, també se li abalansaba estirantli l'orella, boy demanantli els comptes, diguentli com sis y sis fan quince: no vos fiqueu mes ab la meva dona; en Vidalet el del ciment s'entretenia boy fentli pesigollas (el pobre devia veurer en éll també á una senyoreta) després parant las pessigollas, digué: Ara Mosquit major vas á rebre la pena que't pertoca, que'm deyas en l'extraordinari? que'm deyas? donchs ¡au! te... y en Punyego acostantseli aprop, ben aprop seu va explicarli ¡tot l'argument d'un drama! ¡pobre director nostre! ¡TOT l'argument d'un drama!

Infrascrito.

Á UN LLORO MUT

— SONET —

¡Oh pell groixuda que cubreix ta cara;
oh virtuts tevas que no se ja hont son;
oh diputat y pensador profón;
oh inteligencia gran, ferma y preclara;
oh fantasia dolça, estranya, rara;
oh cap, hont dintre teu tot se confón;
oh tú que no pots dar la volta al mon;
oh lloro mut! Escolta, digam are
prestidigitador d'oli de coco,
aquell oli que embruta, taca y unta,
digam, vaig ben guiat ó m'equivoco.
Com que ma inteligencia tant poch calsa
voldria dirigirte una pregunta....
¿De quin modo es deu fer moneda falsa?

Oli de coco.

Hem rebut, acompanyat d'un B. L. M. del Mestre Titas de can Roca, pera insertarla en aquest periódich, la següent

Carta reservada

Sierra Morena, garito de... Aquí es una mica borrós y no sabém si diu, casa No-ria, ó casa la Vila, 2 Novembre de 1905.

Sr. Director del periódich «El Pueblo Sevillano, ¡ay! Vallesano». Estich tan acostumat á ser fals y tinch tan ficat al magí el Mosquit, aquet ditxós Mosquit, que francament he de dirte, ¡he perdut la xaveta!

Estimat Soqué: Aquí van aquestas cuantas ratllas de lletras perque las fassis llegir á aquestos tarambanas qu'escriuhen al meu estimat paper setmanal, á fi de que no fiquin mes, com jo vaig fer, fa poch mesos, els peus á la galleda, picantlas *fortament* al qui va ser Alcalde ab mi fa uns quants anys.

Estich molt disgustat, pero molt, á causa de haberme enterat de que, en el número últim vareu posar una pica en flandes, al qui va ser Secretari ab mi quan era Alcalde, perque jo ab aquet estrafalari, com li diheu vosaltres hi tinch la pell molt prima, ¡y tant de prima! Tot lo que li diheu me va molt ve; qu'es un senyor aixís, aixís; que va venir de Berga á sentar plasa de escribent aquí; que va al Cassino dels senyors; que juga al dominó perque no te res que fer; que té tenda de camisolines, y al últim no li diheu lo que es, qu'es Procurador, y no recordo quantas farandolas mes. Tot aixó, com ja vos he dit, m'está perfectament be, sobre tot alló, de que va venir de Berga, perque encara me recordo que sortint d'estudi ens donavan pá ab oli.

Lo que m'ha disgustat mes, ha sigut alló de dirli Secretari estrafalari, y Canal carcamal; sobre tot, l'estrafalari si que m'ha entrat al ánimo; de modo, que si ho hagués sapigut avans de posarho, vos hauria dit que vos ho deixesiu al tinter; pero va, ja está fet, potser éll no se'n adonarà y pasará bou per bestia grossa.

Dech ferhos present alló que he dit avans, de que tenia la pell prima, perque precisament quan jo era Alcalde y ell Secretari era una mica rebeco; (tu, mestre de minyons no ho debías saber aixó, ¿veritat?) jo prou volia que tirés l'aygua al meu molí, pero ell ¡cá! res de aixó; l'única cosa bruta, es á dir bruta, ¡ietja, que'm consentia de las moltas que sense necessitat d'ell jo feya, era que las nóminas dels burots, las fes mes ó menos com faig ara, aixó es, un pel Sant y dos pel dimoni, ¿m'enteneu? Vull dir, que per menjar jo y vosaltres y demés de la cuadrilla, alguna cosa en te de valer menos. Cuidado que algunas vegadas em va reganyar las dents perque ho feya tant, y sort que'm vaig formalisar com sé ferho, amenasantlo de perdre el destino, y naturalment, devant de una amenassa aixís, vaig pogué continuar fentho. Veyeu, ara, res d'aixó em pasa; no tinch Rey que'm governi, ni Papa que m'escomuniqui.

Ja vos en contaría de altres de cosas que'm van succehir ab éll durant els quatre ó cinch mesos de la meva alcaldía, pero vaja, no ho heu de saber tant vosaltres com jo; si per cás se n'ha adonat éll de vostres famosos versos, no podrá pas aguantarse y ¡pobre de mí! ja las vomitará.

L'única cosa que os puch dir, pero ¡sobretot, que no se sapigal es, que quant vaig entrar altre vegada Alcalde primer, degut á que'n Vigas va fer un viatge á Madrid, jo volia la clau de la caixa del *llum*, perque fillets de Deu, las necessitats eran grossas com ara. ¡Havia de pagar un debitori y el mes calent era á l'aiguera! ¡Quina sorpresa vaig tenir tant gran quan al demanarli, me va dir, (¡esgarri-feuse!) me va dir que no la tenia, y que encare que la tingués tampoch me la entregaria, perque no era jo tal Alcalde ni *ocho cuartos!* Sentir aixó y anarmen escrogut, enmorriat, de la Alcaldía cap á casa, va ser obra d'un santiament. Desde aquell dia no vaig tenir confiança ni ab l'Alcalde que era á Madrid, ni ab el Secretari estrafalari, que li diheu.

En quant aixó que també li diheu, de si es, ó fa el senyor, es cosa que no afecta per res al meu *bon nom*, per lo tant ja vos tinc dit que res me fá; solsament que si ell se'n adona ens podrà dir ben bé: ¿y en Pep, y en Miquel, y el meu fill que tots plegats me fan l'efecte de uns carnastoltes, sobre tot el meu fill quan porta la llarga?

Oh, y no's pot parar aquí, si ell vol; y el nostre Secretari, que sense ser estrafalari pero si, una mala púa, vá ell fet una fatxa, volent semblar un cotxero de plasa ó de enterra morts, quan acompanya els horrechs á la professó. (Tot aixó que os conto sobretot que sigui dit entre nosaltres). Aixó y altres moltes cosas que lligarian ab els benvolguts versos, podria dirnos á la cara, que tot lo que li diheu ara, es cosa *baladí*, per lo que ell podria xafar: «Sembla que faig els vostres versos».

No sé, si avans per posarlos en net á la fulla varen consultarho al Senyor Burret, ¡ay! Burret, perque precisament tant ell com jo, no ho podiam consentir. Jo, fer lo que os he dit y altres fets de major calibre; y en Burret, fills meus, en Burret, no se que va passar á Palou de un llibrament de 1900 y pico de pessetas fals, de unas 700, que'n Güells va ingressar una vegada, y's van perdre avans de ficarlas á la caixa; es á dir, dich mal, ell, ja ho sab ahont son; de una casa de Parets, que te de quan feya de Procurador y els pobres que la habitaban van tenir de tocar pirandó á la desesperada; de una lliga manega que va tramar á n'en Catafal de La Roca, en fi noys, no hu pregunteu, ¡la mar, tota la mar salada!

També ho vareu fer una miqueta massa fort, al dirli gandul ab totes las lletres; ho podiau molt be abreviarho y no era tant vist; ara resulta qu'ell ens podrà dir lo que som, com ja saben. No veyeu que'l ofici que fem de lladre es l'ofici de gandul, apart de ser criminal, donchs nosaltres que no som altre cosa, ens comparém ab ell, y ab aixó fillets del meu cor, ell no hi voldrà pasar y ens ho tirarà tot en cara; y vaja noys, no us vull fer mes advertencias; procureu esmenarvos, que si d'aquesta ens escapém ja podrém fer

dir uns sams á sota Sant Roch. Com á desagravi dediqueuli uns altres versos que espliquin la seva vida y miracles de quan era xicot y per entremitj fiqueuhi alguna cosa de quan era Secretari del Ajuntament de Palou que va descobrir el llibrament fals y altres hessanyas, com la crema de la tenda de persianas que'l nostre Secretari tenia á Barcelona, que enrabiat de tenir tants gossos, la companyia de seguros de incendis, li va pagar doble preu, y aixís, aixís, anantloshi cantant, crech que botirá ben fort.

Sobretot os recomano, que al ferho, no digueu res de quan era Secretari d'aquí, perque noyets, me'n podria cantar un rengle, mes d'un rengla, una plassa plena, y jo no li podria contestar.

Res, endevant y fort; procureu ferho be, tal com os he dit avans. Soch sempre vostre protector y no val á badá.

BADÓ.

P. D. A tu Raymundo t'encarrego, digas á ne'n Ricardo que digui al Pep, no al gallinaire, aquell, el Pep que li vaig fer fé el gori-gori dels carros plens de sabó que tenia de frau á casa seva l'any 96 que jo era Alcalde, que digui á ne'n Miquel qu'es mantingui ferm, que passadas las eleccions vinentas, com ja las guanyarém, farem un xellis á casa meva y tot ho arreglarém. Dich las guanyarém, perque aixó del poble, es una máfega. Al poble garrotadas y poch pá.

Adeu, espresions al mestre sabata, aquell república que per vint duros se va emparar.

Picadas

El noy Cunillera está de reparacions á la fatxada. Com que'n Jaume de las Patatas dú *Luchana* éll s'ha dit: ¡Posemnos en condicions d'heretarlo! Y d'aquí vé que'l concejal del arrós hagi embellit sa fesomia ab un ramell de peluix res y fi com la cabellera d'una verge.

Així no'ns podrem queixar si'l fan alcalde; si no tenim un home de talla, tindrem al menos, una *gentil* figura.

Hem trovat una birolla de bastó que sembla pertanyer á un artefacte de burot; si algú sab que hi hagi hagut trencadissa de *estokes* li agraïrem que'ns avisi, perque aixís nosaltres podrem retornarla á son amo, encare que una birolla perduda no es gran cosa; lo pitjor es haver perdut la tranquililitat. ¿Oy... anunci?

Tenim uns galons apunt, pera posarlos á la gorra del primer borrarxo ó lladre que'ns vingui á nivell de las solas de las sabatas ó sigui á l'altura de l'honor caciquista.

Aquella cançó de «Me'n vaig á Xauxa» á n'aquí Granollers no hi resa perque no hi ha més *Paraiso* que desde'l carrer de l'Arpa fins á can Riembau.

¡Senyors cacichs, ja ho sabem que vo-

saltres os poseu la vila á l'esquena; ja ho sabem que quan convé sabeu donar 60 duros á n'els perioderos capassos de vendres la seva campanya anticaciquista; ja ho sabem que empleyeu á tots els ganduls que vos fan discursets de terror á cau d'orella, lo que no sabiam, es que també veyessiu indiferents el que se curandeji descaradament.

Voleu mes Xauxa?

¿Y donchs que's pensaban? ¿es creyan que un home com el mestre burot no tenia el suficient *caletro* pera defensar brillantment lo que no te defensa y pera demostrar la honra y la noblesa de gent que l'ha perduda? Llegeixin sinó en el «Pueblo Sevillano» aquell párrafo titulat «Reforma de Orquesta»; reparin aquell «Saludo á Mr. Loubet»; fixintse en els arguments incontrovertibles del Programa Liberal-conservador y sobre tot, ¡alló si que'm reventa! «A los Padres de los Mozos». *Vaya* que jo ab defensas com aquesta no hi puch res. ¿Sabs gitano que te'ls guanyas de primera els quatre duros?

Com siga entenem que á la Premsa se li deu la consideració cuan menos d'invitarla, si's vol que's parli dels espectacles que tingan lloch en els teatres d'aquesta Vila, no estranyin que no donguém compte de cap de las celebradas en aquestos dias, dat que no hem vist per en lloch aytal consideració.

Teniam feta la anterior picada y á ella ens volian atendre, mes com siga que un nostre amich ens ha enviat una resenya de la funció celebrada en L'Unió Lliberal la nit de Tots Sans, la publicuém encare que sembli que trenquém la consigna.

Parla l'amich:

«En el drama tots estigueren á l'altura corresponent, essent aplaudits.» Parla dels afissionats. «En cuant al clou de la festa, ó siga á l'estreno del sainete de Don Joan Vidal, titolat «Las pessigollas de la Senyoreta» es te de confessar, en honor á la vritat, que's lo millor que ha brollat de la ploma de tant fecond autor; dialecte, xistos, constructura, tot rebossa ingeni y *savoir faire*.

Al final fou cridat á las taulas l'autor, entremitj d'estrepitosos aplauscs».

Que siga l'enhorabona D. Joan Vidal. Vosté promet.

¡Ay la mare! ¡ay la mare!
Digas noy, ¿que t'ha passa?
res, que'l del ¡oyo, Porcuras!
¿sab? ¡dallonsas! s'ha... ah ya.

S'ens assegura y'm tota la formalitat, que'l sabi escriptor, «Traducción de V.», es el designat pera ser alcalde, en cas de surtir concejal en las próximas eleccions.

Creyéu que'l senyor Vidal será tant bon alcalde com excels traductor.

Imp. de E. Garrell.— Granollers.

SECCIO D'ANUNCIS

¡MATALAZERO! ¡OJO! ¡PORCURAS!

¡GRAN BARATO!

¡SIN RIVAL!

Depósito de **MARFEGAS** adecuadas para la **JUVENTUD**.

N'hi encontrareis de Ciertas (?) desde 5 pasetas an arriba á 5 idem. idem. an abajo.

No decarse engañar, no cuanfundirse. Llebo bidrieras.

Llavero: Qeo, Fuente y Cubierta.

GRAN FONDA DE SISOS

Magatsems de Xicoira

Se donan lliçons pera aguantarse 20 ANYS essent concejal.

Especialitat en la administració de diners dels altres y en **estirar l'orella á n'en Jordi.**

TROVO DE CARTERAS PER EL PROCEDIMENT DEL COIXÍ.

Se proporcionan empleos.

Fábrica de Grassiosas, Sifons y Aixarops

Marca registrada

N A S

ab privilegi.

Grassiosas dolças ab forsa sacarina pera rebentar els ventrells mes resistents.

Sifons pera ajudar la digestió dels que s'alimentan DEL FONDO.

Se donan 5 cupons per cada ral de gasto; á cent cupons regalem cunills de Guix ó concejals d'Ajuntament.

Fabricant: Senyor Pellissot.

Gran Salò de Llimpiabotas

“EL PUEBLO CACIQUIL”

á cárrech de *Cierto Pez*, *MAESTRO en el arte d'enllustrar á la perfección* als cacichs, á cambi d'un empleo ó *retribución adecuada á sus meritos y á sa inconsecuencia.*

Especialitat de la marca que te per lema:

FER DE JUDAS Á LAS CAUSAS NOBLES Y DE JUSTICIA.

Sols s'enllustra ab **BETUN** del trust caci-comercial.

Pera mes informes dirigirse á Castelltersol y á La Roca.